

Η ΘΑ ΜΠΛΟΚΑΡΟΥΜΕ ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ...

Εδώ και καιρό ο πόλεμος έχει εισβάλει για τα καλά στις ζωές μας, καθώς οι συρράξεις πληθαίνουν σε διάφορα μέρη του πλανήτη, με πιο πρόσφατα παραδείγματα την Ουκρανία και την Παλαιστίνη. Και είναι αυτή η διαρκής του παρουσία, μέσα από τις ειδήσεις και τις καθημερινές συζητήσεις, που τον καθιστά ικανό να διαμορφώνει τον ορίζοντα της εποχής μας. Ο πόλεμος μοιάζει ένα όλο και πιο πιθανό σενάριο για το μέλλον, μια λογική συνέχεια στα δεινά που ήδη υπομένουμε.

Δεν θα πρωτοτυπήσουμε αν ισχυριστούμε, ότι η συνθήκη αυτή είναι αποτέλεσμα ενός κόσμου που βρίσκεται σε παρατεταμένη κρίση. Μια κρίση της παγκόσμιας κερδοφορίας που οδηγεί σε πολιτικές «ο θάνατός σου-η ζωή μου». Τα κράτη έχουν προσαρμοστεί πλήρως σε αυτό το δόγμα και επιδίδονται σε έναν λυσσαλέο ανταγωνισμό, προσπαθώντας το καθένα να διασφαλίσει για πάρτη του, όσο μεγαλύτερο κομμάτι από την πίτα των (μειωμένων) κερδών. Νέες συμμαχίες συγκροτούνται, παλιές διαλύονται, καινούριες δυνάμεις αναδύονται με βλέψεις να καθορίσουν τις εξελίξεις. Αλλά στο τέλος της ημέρας ο καθένας κοιτάει πως θα βρεθεί ένα βήμα μπροστά από τους υπόλοιπους. Η συνεργασία συνυπάρχει με τον ανταγωνισμό, όπως οι μπιζνες με τον πόλεμο. Οτιδήποτε σταθεί εμπόδιο στη χάραξη νέων οδών οικονομικής διασύνδεσης, θα ισοπεδωθεί, είτε πρόκειται για πόλεις, για δάση ή για ανθρώπους.

Όμως ο πόλεμος στον οποίο επιδίδονται τα κράτη είναι διμέτωπος. Κάνουν πόλεμο μεταξύ τους και ταυτόχρονα κάνουν πόλεμο στους ίδιους τους πληθυσμούς τους. Άλλωστε, όποιο κράτος καταφέρει να υποτιμήσει περισσότερο τον πληθυσμό του, όποιο καταφέρει να επιβάλει σιγή νεκροταφείου στο εσωτερικό του, έχει και περισσότερες πιθανότητες να αναρριχηθεί στη διεθνή ιεραρχία. Η φτώχεια, η ακρίβεια, οι περιορισμοί των δημόσιων χώρων, η καταστολή, η φίμωση κάθε αντιλόγου προς την εξουσία και η γενική αίσθηση ότι οι ζωές μας είναι αναλώσιμες, αποτελούν την άλλη όψη του πολέμου. Πρόκειται για έναν πόλεμο εν καιρώ «ειρήνης».

Το ελληνικό κράτος έχει βρει μια φρικαλέα ισορροπία ανάμεσα στα δύο μέτωπα. Τσακίζει κάθε φωνή αντίστασης στο εσωτερικό του, επιβάλλει με τη βία τους όρους του και κατηγορεί όποια αδυνατεί να προσαρμοστεί στη νέα συνθήκη, ως «ατομικά ανεύθυνη». Ο κυνισμός έχει γίνει συνώνυμο της κρατικής πολιτικής. Όποιος δεν προσαρμόζεται πεθαίνει. Φταίχτης και αποτυχημένος μαζί. Την ίδια στιγμή, το ελληνικό κράτος συμμετέχει ενεργά τόσο στον πόλεμο της Ουκρανίας, όσο και στη σφαγή στη Γάζα και τον Λίβανο, στηρίζοντας τις πολιτικές του Ισραήλ. Πουλάει και αγοράζει όπλα, διαθέτει τις στρατιωτικές του βάσεις στους συμμάχους του, στέλνει φρεγάτες στη Μέση Ανατολή και παπαγαλίζει το «δικαίωμα στην αυτοάμυνα», ως δικαιολογία

...Η ΘΑ ΥΠΟΣΤΟΥΜΕ ΤΙΣ ΣΥΝΕΠΕΙΕΣ

για τις εκατόμβες νεκρών. Τα αγαπημένα του παιδιά, οι Έλληνες εφοπλιστές, θησαυρίζουν τροφοδοτώντας τις μηχανές του πολέμου με καύσιμα. Μια ολόκληρη βιομηχανία πολέμου κάνει χρυσές δουλειές, που υπερκερνούν τις επιμέρους, πρόσκαιρες, στρατιωτικές συμμαχίες. Μπορείς να πολεμάς με κάποιον και να πουλάς όπλα σε κάποιον άλλον. Μπορείς να παίρνεις καύσιμα από τους χθεσινούς εχθρούς σου. Ο πόλεμος είναι μια επικερδής μπίζνα, όπου επικρατούν οι κανόνες της ελεύθερης αγοράς. Δεν είναι τρέλα, ούτε στρέβλωση στο σύστημα. Είναι ο πυρήνας της καπιταλιστικής λογικής: τα κέρδη πρέπει να αυξάνονται ό,τι και να γίνει.

Η βία και η αδικία είναι μπροστά στα μάτια μας. Το σύνθημα έχει καταφέρει να συνοψίσει τη σύγκρουση που εκτυλίσσεται: οι ζωές μας - τα κέρδη τους. Τι περιμένουμε λοιπόν; Τι μας μπλοκάρει; Δυστυχώς, η εξουσία ασκείται με σύνθετο τρόπο. Συνήθως, όπου υπάρχει μαστίγιο, υπάρχει και καρότο. Η βαρβαρότητα που περιγράφουμε συμβαίνει, υποτίθεται, για ιερό σκοπό: για το καλό της πατρίδας. Η εθνική ιδεολογία και τα παράγωγά της, επιδρούν καθοριστικά στη διαμόρφωση αυτού του δυστοπικού σκηνικού. Φόβος για τους ξένους, μίσος για το διαφορετικό, φαντασιώσεις μεγαλείου, θυσίες για την πατρίδα. Ο εθνικισμός βρίσκεται σε έξαρση παντού στον πλανήτη, λειτουργώντας σαν συγκολλητική ουσία, που μας προσδένει στα συμφέροντα αυτών που διοικούν τις ζωές μας. Σαν παραμορφωτικά γυαλιά που δικαιολογούν την αδικία και τη φρίκη του πολέμου. Και εντέλει, γίνεται αυτός, στο όνομα του οποίου σκοτώνεται τόσος κόσμος. Τραγική ειρωνεία. Οι κατατρεγμένοι του χθες, γίνονται δικαιολογία για τους δυνάστες του σήμερα. Οι απελευθερωτές μετατρέπονται στους χειρότερους σατράπες. Οι σημαίες αλλάζουν, αλλά η βία συνεχίζει να εξαπλώνεται.

Ο εθνικισμός λειτουργεί γιατί προτείνει λύσεις, αλλά έχει ως τίμημα την αποκτήνωση. Όποιος είναι αποφασισμένος να πατήσει στα κεφάλια των διπλανών του, μπορεί και να επιβιώσει. Μπορεί να καταφέρει να εισέλθει στην κοινότητα «αυτών που οι ζωές τους έχουν σημασία». Άλλωστε, είναι πλέον ευρέως αντιληπτό, ότι όλο και περισσότεροι άνθρωποι κρίνονται ως περιττοί και πλεονάζοντες. Το σύστημα δεν μπορεί να τους απορροφήσει και για αυτό τους θεωρεί αναλώσιμους. Αυτή η συνθήκη είναι που συνδέει τα όσα συμβαίνουν στη Γάζα, με την κατάσταση εδώ. Οι μετανάστες που βρίσκονται φυλακισμένοι σε καμπ, οι Ρομά που επιβιώνουν με το παραεμπόριο, οι «ανώμαλες» που επιθυμούν πέρα από τους νόμους της φύσης και τον φόβο του θεού, όσα διεκδικούν και διαδηλώνουν, θεωρούνται επικίνδυνα και στιγματίζονται ως εχθροί. Αυτοί είναι που θα βιώσουν πρώτοι στο πετσί τους τον πόλεμο και θα θεωρηθούν στόχος. Όπως έχει δείξει η ιστορία, ο φασισμός και ο πόλεμος, έρχονται πρώτα για τους άλλους και μετά για εμάς.

Απ' την πλευρά μας λοιπόν, αρνούμαστε να συναινέσουμε στο μέλλον που μας επιφυλάσσουν. Στεκόμαστε ενάντια στην ειρήνη και τον πόλεμό τους, γιατί ξέρουμε ότι η πρώτη προοικονομεί τον δεύτερο. Δεν έχουμε τα περιθώρια να περιμένουμε να δούμε «πώς θα πάνε τα πράγματα», ούτε μπορούμε να ελπίζουμε ότι θα φτιάξουν μετά τον πόλεμο (ή μετά την επανάσταση). Δεν επιλέγουμε στρατόπεδα και δεν προσδοκούμε σε νέους ηγέτες. Έχουμε φτάσει στο σημείο, όπου ούτε αυτοί μπορούν να μας δώσουν μια λίγο λιγότερο βίαιη κυριαρχία, ούτε εμείς μπορούμε να αρκεστούμε σε κάτι τέτοιο. Εδώ και τώρα, συλλογικοποιούμαστε και προσπαθούμε να ανατρέψουμε τις υπάρχουσες κοινωνικές σχέσεις και αντιλήψεις. Πολεμάμε την απάθεια και τον ατομικισμό, δίνουμε χώρο σε σχέσεις μοιράσματος, αλληλεγγύης και αγώνα.

**ΝΑ ΣΤΑΜΑΤΗΣΕΙ Η ΣΦΑΓΗ ΣΤΗ ΓΑΖΑ
ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΙΣ ΜΕΤΑΝΑΣΤΡΙΕΣ
ΟΥΤΕ ΜΙΑ ΩΡΑ ΣΤΟΝ ΣΤΡΑΤΟ**